

Καὶ ὅταν ἡ ἄμαξ ἀποφέρουσα καὶ τοὺς τρεῖς ἐκάλπασε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἡ εὐτυχῆς μικρούλα, τρελὴ ἀπὸ χαρὰν ἐφώναξε : «ψέμματα, μαμά, πῶς ὁ μπαμπᾶς εἶναι ἡ κούκλα μου ἡ πρωτοχρονιάτικη, ποῦ μου κάμνεις δῶρον;...»

ΕΛΕΝΗ Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΚΑΤΗΓΕΤΟ ἐκ Κεφαλληνίας. Κόρη τοῦ κ. Γαβριὴλ Παναγιωτάτου, ἁδελφὴ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγκατεστημένης ἰατροῦ Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου καὶ τοῦ νεοροῦ μηχανικοῦ κ. Γεωργίου Παναγιωτάτου. Ἦτο καὶ αὐτὴ ἰατρός. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου τὴν ἐγνώρισαν καὶ ὡς διηγηματογράφον διότι ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν διέπρεπε τόσον, ἐκαλλιέργει, ὅπως ἡ ἁδελφὴ τῆς, καὶ τὰ γράμματα. Καὶ ἦτο ἀπὸ τὰς ὑπάρξεις ἐκείνας, τὰς πλήρεις μέλλοντος, τὰς ὁποίας φθονεῖ ἡ Μοῖρα καὶ πατάσσει ὁ Θάνατος κατὰ προτίμησιν...

Απέθανεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νεωτάτῃ, εἰς ἡλικίαν 25 μόλις ἐτῶν. Κ' ἐν τούτοις ἡ ὀλιγοχρόνιος ζωὴ της ὑπῆρξε πλήρης ἀγῶνων καὶ ἄθλων. Ἄν εἶνε σπάνιον πρᾶγμα ἀκόμη διὰ μίαν ἑλληνίδα κόρην νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν μαθημάτων τοῦ Ἀρσακείου, καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, φαντασθῆτε πόσον εἶνε δύσκολον νὰ τελειώσῃ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ κατοίπιν νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς της εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὅλ' αὐτὰ τὰ κατώρθωσεν ἡ Ἀλεξάνδρα Παναγιωτάτου, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀπελύθη μὲ ἄριστα, μ' ἐπαίνους, μὲ συγχαρητήρια καὶ μὲ συστάσεις. Οἱ ἐν Ἀθήναις καθηγηταὶ της ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μαζί της ὅσον καὶ οἱ ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἐσπούδασεν εἰδικῶς τὴν Γυναικολογίαν καὶ Παιδιατρικὴν, καὶ πρὶν μεταβῆ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, πλησίον τῆς ἀδελφῆς της, διὰ νὰ ἐξασκήσῃ ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμά της, ἡ φήμη της εἶχε προηγηθῆ. Πόσον ἰσχυρὰν θέλησιν πρέπει νὰ εἶχε, πόσῃν εὐφυΐαν καὶ πόσῃν ἐπιμονήν, διὰ νὰ κατανικήσῃ τὰς προλήψεις, αἱ ὁποῖαι περιορίζουν τὴν ἑλληνίδα εἰς στενωτάτον κύκλον, διὰ νὰ ὑπερπληθῆσῃ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ἔφραττον τὸν δρόμον τῆς προόδου της, καὶ νὰ φθάσῃ αἰσιῶς εἰς τὸ τέρμα ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος κάλλιστα ἤμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἡρωϊκός ! Ὑπῆρξε μία τῶν ὀλιγίστων ἀντιπροσώπων τῆς παρ' ἡμῖν γυναικείας χειραφετήσεως, — τῆς καλῶς ἐννοουμένης, — καὶ ὁ θάνατός της ἀπεστέρησε τὸν ἑλληνικὸν γυναικεῖον κόσμον ἐνὸς τῶν ὠραιότερων του στολισμῶν.

Εἶπομεν, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης ἐκαλλιέργει καὶ τὰ γράμματα. Τὰ ὀλίγα της πρωτόλεια μαρτυροῦν πόσον ἰσχυρὸν εἶχε τὸ ἄλγαντον, καὶ πόσον θὰ διέπρεπε καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὴν ἐφθόνει.

Ἦτο φύσις ἀγαθὴ, εὐθεΐα, ἀγγελικὴ. Κανένα ποτὲ δὲν ἐπέειραξεν ἡ οπινθηροβόλος της εὐφυΐα. Ἡ καρδία της ἦτο μεστὴ ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων. Διὰ τοῦτο, ὅσοι τὴν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ πλησίον, δὲν τὴν ἐθαύμαζον μόνον ὡς διάνοιαν ὑπέροχον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγαποῦσαν ὡς ἄνθρωπον ἀγαθόν. Καὶ ὁ θάνατός της ἐθρηνήθη ὑφ' ὄλων ὡς πραγματικὴ ἀπώλεια, καὶ ἡ συγκινητικὴ καὶ ἀνθοπλημμυρισμένη κηδεΐα της δὲν εἶχε τὴν μεγαλοπρέπειαν συνθηματικὴν, ἀλλ' ἦτο ἀποτέλεσμα τῶν αἰσθημάτων τοῦ θανμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα ἐνέπνεε γενικῶς ἡ ἀείμνηστος Ἀλεξάνδρα !

